

Upravni sud u Rijeci

UDK 347.998.85(497.5 Rijeka)(094.8)

UKNJIŽBA I DRUGA VLASNIČKA PITANJA VEZANA UZ NEKRETNINU NE UTJEČU NA NASTANAK OBVEZE PLAĆANJA POREZA NA PROMET NEKRETNINA

Čl. 4. i 14. Zakona o porezu na promet nekretnina, NN 69/97, 26/00 i 153/02; čl. 90/6. Općeg poreznog zakona, NN 127/00, 86/01 i 150/02; čl. 214. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, NN 35/05 i 41/08

Upravni sud u Rijeci odbio je tužiteljev zahtjev za poništenje rješenja Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, od 11. lipnja 2012., i rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda R., Ispostave K., od 12. studenoga 2008.

Prvostupanjskim rješenjem Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda R., Ispostave K., od 12. studenoga 2008., tužitelju je za 1/2 dijela k.č. br. 158/3 i 1/6 dijela k.č. br. 3916/1, k.o. M., utvrđena osnova poreza na promet nekretnina u iznosu od 273.392,64 kuna i porez na promet nekretnina po stopi od 5% u iznosu od 13.668,63 kuna.

Protiv navedenog prvostupanjskog rješenja tužitelj je izjavio žalbu koju je tuženik rješenjem od 11. lipnja 2012. odbio kao neosnovanu.

U ovom je sporu sporno je li na temelju presude Općinskog suda u K. poslovni broj P-578/06 od 31. kolovoza 2006. došlo do prometa nekretnina u odnosu na 1/6 dijela k.č. br. 3196/1, k.o. M., s obzirom na to da je po toj presudi za tu nekretninu tužitelj odbijen s uknjižbom prava vlasništva te da je presudom Općinskog suda u K. poslovni broj P-492/07 od 15. lipnja 2007. izdana tabularna izjava za 1/45 dijela iste nekretnine za koji mu je i utvrđena porezna obveza na promet nekretnina rješenjem prvostupanjskog tijela od 12. studenoga 2008. Sporno je i je li nastupila zastara prava na utvrđivanje poreza na promet nekretnina.

Odredbom čl. 4/1. Zakona o porezu na promet nekretnina (dalje: ZPPN) propisano je da je predmet oporezivanja promet nekretnina. Prometom nekretnina, u smislu toga Zakona, smatra se svako stjecanje vlasništva nekretnine u Republici Hrvatskoj. U st. 2. propisano je da se stjecanjem nekretnine, u smislu st. 1., smatra kupoprodaja, zamjena, nasljeđivanje, darovanje, unošenje i izuzimanje nekretnina iz trgovačkog društva, stjecanje nekretnina u postupku likvidacije ili stečaja, stjecanje na temelju odluka suda ili drugog tijela te ostali načini stjecanja nekretnina od drugih osoba. Odredbom čl. 14/1. ZPPN propisano je da porezna obveza nastaje u trenutku sklapanja ugovora odnosno drugog pravnog posla kojim se stječe nekretnina.

Cijeneći činjenice koje su u ovom sporu nesporne, utvrđeno je da tužitelj pravilno u ovom sporu navodi da je presuda Općinskog suda u K. poslovni broj P-578/06 od 31. kolovoza 2006. deklaratorne naravi jer se njome utvrđuje sadržaj postojećeg prava odnosno pravnog odnosa, iz kojeg razloga ta presuda nije osnova za nastanak navedene porezne obveze. Naime, u skladu s odredbom čl. 14/1. ZPPN, u konkretnom je slučaju porezna obveza za tužitelja nastala 24. rujna 1986. kada je sklapanjem ugovora o darovanju došlo do prometa nekretnina u smislu odredbe čl. 4/1. i 2. ZPPN, i to u odnosu na 1/2 dijela k.č. br. 158/3 i na 1/6 dijela k.č. br. 3916/1, k.o. M., što su prvostupanjsko tijelo i tuženik pravilno u svojim odlukama zaključili.

Međutim, kako navedeni ugovor o darovanju tužitelj nije bio dostavio poreznom tijelu radi razreza poreza na promet nekretnina, prvostupanjsko je tijelo pravilno postupilo kada je osporavanim prvostupanjskim rješenjem tužitelju utvrdilo poreznu obvezu na promet nekretnina za obje nekretnine stečene navedenim ugovorom. To stoga što je utvrđivanje poreza na promet nekretnina izvršeno na temelju valjanog ugovora o stjecanju nekretnine, a uknjižba prava vlasništva na predmetnim nekretninama u zemljišnim knjigama te neriješeno zemljišnoknjižno stanje i pitanje vlasništva na nekretnini prema odredbama ovdje mjerodavnog ZPPN-a nisu pretpostavke za oporezivanje niti su od utjecaja na razrez poreza, što tuženik pravilno zaključuje u svojoj odluci. Sukladno navedenom, na drugačije rješavanje ove upravne stvari ne utječe okolnost što tužitelj na temelju presude Općinskog suda u K. poslovni broj P-578/06 od 31. kolovoza 2006. nije uspio uknjižiti svoje pravo vlasništva u zemljišnim knjigama za 1/6 dijela k.č. br. 3196/1, k.o. M.

Pored toga, tužitelj neosnovano u ovom sporu upozorava da postojanje dviju različitih pravomoćnih presuda ne može biti razlog za dvostruko

oporezivanje jer, kao što je već navedeno, u konkretnom slučaju nije niti došlo do oporezivanja na temelju presude, već po ugovoru o darovanju od 24. rujna 1986., dok se za 1/45 dijela k.č. br. 3196/1, k.o. M., koje je tužitelj stekao na temelju presude Općinskog suda u K. poslovni broj P-492/07 od 15. lipnja 2007., navodi da iz te presude nije razvidno da bi ona bila donesena zato što tužitelj nije uspio uknjižiti svoje pravo vlasništva po navedenom darovnom ugovoru ili po presudi istog Suda poslovnih broj P-578/06 od 31. kolovoza 2006.

U pogledu prigovora nastupa zastare prava na utvrđivanje porezne obveze navodi se da se u ovom slučaju na poreznu zastaru primjenjuje Zakon o obveznim odnosima na čiju primjenu upućuje odredba čl. 90. st. 6. Općeg poreznog zakona (NN 127/00, 86/01 i 150/02). Sukladno odredbi čl. 214/3. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i 41/08), nije bilo obveze poreznih tijela da po službenoj dužnosti utvrđuju nastup zastare, pa kako se tužitelj tijekom upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano rješenje nije pozvao na zastaru, utvrđivanje nastupa porezne zastare nije niti bilo predmet konkretne upravne stvari. Međutim, napominje se da tužitelj pogrešno smatra da je zato što je darovni ugovor sklopljen 1986. u konkretnom slučaju nastupila porezna zastara, budući da iz spisa predmeta upravnog postupka proizlazi da je za promet nekretnina koji je nastao po navedenom ugovoru porezno tijelo saznalo tek kada je dana 2. srpnja 2007. zaprimilo presudu Općinskog suda u K. poslovni broj P-578/06 od 31. kolovoza 2006., budući da taj ugovor tužitelj nije bio prije dostavio poreznom tijelu radi utvrđivanja njegove porezne obveze.

Sukladno prethodnom, na temelju cjelokupno provedenog postupka utvrđeno je da je tužitelju pravilno utvrđena porezna obveza, slijedom čega je tuženik pravilno svojom odlukom odbio žalbu tužitelja izjavljenu protiv prvostupanjskog rješenja jer njime nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Presuda od 25. travnja 2014.

POTVRDE (JAVNE ISPRAVE) NISU UPRAVNI AKTI, PA NE PODLIJEŽU PONIŠTAVANJU (NA PRIMJERU POTVRDA O STATUSU HRVATSKOG BRANITELJA)

Čl. 60., 129.–131., 159., 160. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09

Presudom Upravnog suda u Rijeci odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja radi poništenja rješenja Ministarstva obrane Republike Hrvatske od 6. prosinca 2012. i vraćanja predmeta na ponovni postupak.

Rješenjem Područnog odjela za poslove obrane R. od 21. svibnja 2012. obustavljen je postupak radi poništenja svih izdanih potvrda o statusu hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata za tužitelja koje je izdao nadležni Ured za obranu O.

Rješenjem tuženika od 6. prosinca 2012. odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv prvostupanjskog rješenja od 21. svibnja 2012. uz obrazloženje da su potvrde koje izdaje nadležno tijelo, sukladno odredbi čl. 159/2. Zakona o upravnom postupku (dalje: ZUP), javne isprave te kao takve nisu podložne poništavanju niti ukidanju budući da nisu rezultat provedenog upravnog postupka neovisno čak i o činjenici da podaci navedeni u njima ne odgovaraju podacima iz službene evidencije javnopravnog tijela koje ih je izdalo slijedom čega nije postojala ni zakonska pretpostavka za pokretanje postupka poništenja spomenutih potvrda te je to pokretanje trebalo i obustaviti.

Ocjenom svih činjeničnih i pravnih pitanja ovaj Sud ocjenjuje da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta upravnog postupka proizlazi da je nadležno tijelo Ured za obranu O. izdalo sljedeće potvrde: potvrdu BR-D od 2. listopada 2007., potvrdu BR-1 od 18. srpnja 2001., potvrdu BR-1 od 27. prosinca 2005., potvrdu od 14. ožujka 2005. te potvrdu BR-D od 9. kolovoza 2006., u kojima se potvrđuje da je tužitelj sudjelovao u Domovinskom ratu i stekao status hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata – dragovoljca.

Rješenjem Područnog odjela za poslove obrane R. od 27. srpnja 2011. spomenute su potvrde poništene, uz obrazloženje da je tužitelju djelatna vojna služba prestala zbog samovoljnog napuštanja postrojbe, a drugostupanjskim rješenjem od 28. rujna 2011., povodom žalbe tužitelja i njegova opunomoćenika, rješenje od 27. srpnja 2011. je poništeno, a predmet vraćen na ponovno postupanje prvostupanjskom tijelu uz uputu da se upotvuni dokazni postupak saslušanjem svjedoka.

U ponovnom postupku, nakon što su provedeni dokazi u smislu upute drugostupanjskog tijela, doneseno je rješenje od 21. svibnja 2012. kojim se postupak obustavlja.

Čl. 159/1. ZUP propisuje da potvrde izdaju javnopravna tijela, a st. 2. da se potvrde o činjenicama o kojima se vodi službena evidencija izdaju u skladu s podacima iz službene evidencije te su takve potvrde javne isprave, dok se službenom evidencijom smatra evidencija koja je ustanovljena na temelju propisa odnosno općeg akta pravne osobe koja ima javne ovlasti (st. 3.)

Čl. 60/2. ZUP određuje da se javnim ispravama smatraju isprave koje su izdali nadležni sudovi ili javnopravna tijela u granicama svoje nadležnosti i u propisanom obliku te da javne isprave dokazuju ono što se njima utvrđuje ili potvrđuje.

Kako se izvanredni pravni lijekovi, poništenja i ukidanja nezakonitog rješenja (čl. 129.–131. ZUP) odnose samo na rješenje (pojedinačni akt donesen u upravnom postupku), a ne i na javne isprave koje, u smislu odredbi ZUP-a, nisu pojedinačni akti, prvostupanjsko je tijelo osnovano obustavilo postupak poništavanja pokrenut po službenoj dužnosti zbog nedostatka pravne osnove za provođenje tog postupka. Javne isprave izdane u skladu sa zakonom, osnovom odredbe citiranog čl. 60/2. ZUP iz evidencija vodećih sukladno čl. 109/2. ZOPHBDR, dokazuju ono što se u njima utvrđuje, u vrijeme kada se to potvrdama utvrđuje.

Donošenjem prvostupanjskog rješenja o obustavi postupka te rješenjem tuženika od 6. prosinca 2012. nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, izdane potvrde ostaju u sadržajnom i formalnopravnom smislu onakve kakve su i izdane u vrijeme njihova izdavanja, a u konkretnom upravnom postupku, koji je po službenoj dužnosti pokrenut zbog pogrešne primjene instituta izvanrednog pravnog lijeka u upravnom postupku, nije se ni moglo odlučivati o primjeni odredbe čl. 10/2. ZOPHBDR te ostvarivanju prava tužitelja iz tog zakona, nije se moglo odlučivati o načinu prestanka djelatne vojne službe tužitelja (koja je, što među strankama nije sporno, prestala temeljem pravomoćnog rješenja Personalne uprave Ministarstva obrane od 21. veljače 1996. protiv kojeg tužitelj nije ustao tužbom pred nadležnim Upravnim sudom).

Presuda od 10. lipnja 2014.

(NE)DOPUŠTENI NAČINI INTERVENCIJE U PRAVOMOĆNO FAVORABILNO POREZNO RJEŠENJE; SASTAVLJANJE NOVOG ZAPISNIKA O POREZONOM NADZORU U PONOVNOM POSTUPKU

Čl. 13. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09; čl. 6/2. Općeg poreznog zakona NN 147/08

Presudom Upravnog suda u Rijeci poništavaju se rješenje Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, od 30. travnja 2012., i rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Rijeka, od 10. studenoga 2011., te se predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Prvostupanjskim poreznim rješenjem Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda R., od 10. studenoga 2011. tužitelju je utvrđen manje obračunati porez na dodanu vrijednost za razdoblje od 1. siječnja do 31. prosinca 2009. u iznosu 2.851.241,90 kuna te kamate zbog nepravodobno plaćenog poreza u iznosu od 975.516,06 kuna.

Doneseno rješenje temelji se na utvrdenju poreznog tijela da je tužitelj neosnovano odbio pretporez u ukupnom iznosu od 2.103.437,49 kuna po računima trgovačkog društva Z. d.o.o. od 30. studenoga 2008. za isporučena plovila te na utvrdenju da za uslugu iznajmljivanja plovila nije imao pravo zaračunavati porez na dodanu vrijednost po stopi od 10% budući da za određena plovila nije ishodio kategorizaciju za pružanje ugostiteljskih usluga smještaja.

Tuženik je rješenjem od 30. travnja 2012. odbio žalbu tužitelja izjavljenu protiv prvostupanjskoga rješenja.

Odredbom čl. 13. Zakona o općem upravnom postupku (dalje: ZUP) propisano je načelo zaštite stečenih prava stranaka. Prema tom načelu odluka javnopravnog tijela protiv koje se ne može izjaviti žalba niti pokrenuti upravni spor (pravomoćna odluka), a kojom je stranka stekla neko pravo, odnosno kojom su stranci određene neke obveze, može se poništiti, ukinuti ili izmijeniti samo u slučajevima propisanim zakonom. Odredbom čl. 13. ZUP ujedno se utvrđuje i načelo pravomoćnosti rješenja koje označuje da je postupak određene upravne stvari završen te da se ono više ne može osporavati niti žalbom u upravnom postupku niti tužbom u upravnom sporu. Time je upravna stvar u upravnom postupku definitivno riješena te se među istim strankama o istoj stvari ne može ponovno odlučivati.

Dakle, pravomoćnost se u osnovi svodi na nedopustivost odlučivanja u jednoj stvari koja je riješena i na neizmjenjivost odluke u toj stvari. Nedopustivost odlučivanja, osim što onemogućuje stranku da postavlja novi zahtjev za ponovno odlučivanje o već riješenoj stvari, ujedno znači i zabranu upravnom tijelu da o istoj stvari ponovo odlučuje.

Nadalje, kako to iz drugog dijela odredbe čl. 13. ZUP proizlazi, pravomoćnost sama po sebi ne znači i apsolutnu neizmjenjivost rješenja budući da se takvo rješenje može, iznimno i pod uvjetima određenim zakonom, mijenjati izvanrednim pravnim sredstvima. Prema ZUP-u takvi izvanredni pravni lijekovi su obnova postupka (čl. 123.–127.), oglašavanje rješenja ništavim (čl. 128.) te poništavanje i ukidanje rješenja (čl. 129.–131.)

Slijedom iznesenog, s obzirom na činjenicu da je pravomoćnim rješenjima Ispostave K. iz 2009. tužitelju priznato pravo na povrat poreza koji se odnosi na pretporez po računima od 30. studenoga 2008., koje je račune tužitelju ispostavilo trgovačko društvo Z. d.o.o. za 11 isporučenih plova, prvostupanjsko tijelo, bez prethodne obnove postupka u kojem je tužitelju priznato pravo na povrat poreza, nije moglo utvrđivati tužitelju poreznu obvezu po toj osnovi.

Nadalje, iz sadržaja spisa proizlazi da je prvostupanjsko porezno rješenje doneseno u ponovljenom postupku, i to nakon što je rješenjem tuženika poništeno porezno rješenje od 3. svibnja 2011. u dijelu u kojem je tužitelju utvrđen manje obračunati porez na dodanu vrijednost za 2009. zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer se, po ocjeni drugostupanjskog tijela, u postupku nije utvrdilo je li povratu poreza, odnosno donošenju rješenja o povratu poreza, prethodio pregled računa i poslovnih knjiga. Čl. 6/2. Općeg poreznog zakona (dalje: OPZ) propisuje da je porezno tijelo dužno utvrđivati sve činjenice koje su bitne za donošenje zakonite i pravilne odluke, pri čemu je s jednakom pažnjom dužno utvrditi i one činjenice koje idu u prilog poreznom obvezniku.

Odredbom čl. 102/1. OPZ propisano je da je porezni nadzor dio poreznopravnog odnosa u kojem porezno tijelo provodi postupak radi provjere i utvrđivanja činjenica bitnih za oporezivanje poreznih obveznika i drugih osoba.

Prema čl. 108/2. i st. 3. OPZ, porezni nadzor treba obavljati jednakom pozornošću u pogledu svih bitnih činjenica, kako onih koje idu na štetu poreznog obveznika tako i onih u njegovu korist. Porezni nadzor treba usmjeriti na bitne činjenice koje mogu konačno povećati ili smanjiti poreznu obvezu.

S obzirom na to da je drugostupanjsko tijelo u svojoj odluci od 31. kolovoza (rješenje tuženika od 31. kolovoza) ocijenilo da je postupak koji je proveden do donošenja rješenja nepotpun jer činjenično stanje nije potpuno utvrđeno, prvostupanjsko tijelo bilo je dužno upotpuniti postupak, sukladno danoj uputi. U konkretnom slučaju prvostupanjsko tijelo bilo je dužno utvrditi je li donošenju rješenja o povratu poreza prethodio pregled računa i poslovnih knjiga.

Slijedom iznesenog, a imajući pritom u vidu netom citirane odredbe OPZ-a te činjenicu da je zapisnik o poreznom nadzoru porezni akt u koji se unosi utvrđeno činjenično stanje i sve važne radnje poduzete u tijeku poreznog nadzora, ovaj Sud smatra da je prvostupanjsko tijelo, s obzirom na to da je u ponovljenom postupku trebalo utvrditi dodatne činjenice, bilo dužno sastaviti novi zapisnik i omogućiti tužitelju da se o novoutvrđenim činjenicama očituje kroz prigovor.

Uzevši u obzir prethodno navedene povrede postupka počinjene od prvostupanjskog tijela, koje povrede tuženik nije otklonio svojom odlukom, na taj je način povrijeđen zakon na štetu tužitelja, iz kojeg se razloga osporavana rješenja tuženika i prvostupanjskog tijela ne mogu ocijeniti zakonitima.

Presuda od 7. ožujka 2014.

PRIMJENA ČL. 43. ZAKONA O PROSTORNOM UREĐENJU NA SVAKO CIJEPANJE KATASTARSKIH ČESTICA; SVRHA GEODETSKOG ELABORATA; NEUSKLAĐENOST ZEMLJNIŠNOKNJIŽNOGA I KATASTARSKOGA STANJA

Čl. 62. Zakona o upravnim sporovima, NN 53/91, 9/92, 77/92; čl. 43. Zakona o prostornom uređenju, NN 30/94, 68/98, 35/99, 61/00

Upravni sud u Rijeci odbio je tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Državne geodetske uprave, Središnjeg ureda, od 16. travnja 2012. i rješenja Državne geodetske uprave, Područnog ureda za katastar R., Ispostave – odsjeka za katastar nekretnina C., od 1. veljače 2011.

Rješenjem Državne geodetske uprave, Područnog ureda za katastar Rijeka, Ispostave–odsjeka za katastar nekretnina C., od 1. veljače 2011. od-

bijen je zahtjev Z. M., ovdje tužiteljice, za provedbu parcelacijskog elaborata u svezi s k.č.br. 5847/208 i 5847/900, k.o. N., od 21. lipnja 2001., kao i njen zahtjev za provedbu parcelacijskog elaborata u svezi s k.č.br. 5847/914, k.o. N., od 10. rujna 2003., zbog toga što elaborati nisu ovjereni od tijela nadležnog za poslove prostornog uređenja.

Protiv navedenog rješenja tužiteljica je izjavila žalbu koju je tuženik rješenjem od 16. travnja 2012. odbio.

U ovom je upravnom sporu sporno trebaju li predmetni parcelacijski elaborati biti ovjereni od nadležnog tijela prostornog planiranja.

Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu ovoga upravnog spora te spisu predmeta upravnog postupka u kojem je doneseno osporeno rješenje.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Uvidom u spis upravnog predmeta Sud je utvrdio da je tužiteljica 21. lipnja 2001. podnijela zahtjev za provedbu parcelacijskog elaborata u svezi s k.č.br. 5847/208 i 5847/900, k.o. N., koji je rješenjem od 26. lipnja 2001. usvojen, tako što je k.č.br. 5847/208 cijepana na 5847/208 i 5847/913, a k.č.br. 5847/900 na 5847/900 i 5847/914, a potom je 10. rujna 2003. podnijela zahtjev za provedbu parcelacijskog elaborata u svezi s prije formiranom k.č.br. 5847/914, koji je zahtjev usvojen rješenjem od 11. rujna 2003., i k.č.br. 5847/914 cijepanom na 5847/914 i 5847/966. Citirana rješenja potom su poništena po pravu nadzora rješenjima od 6. i 7. prosinca 2004., a protiv rješenja o poništenju tužiteljica je podnijela tužbe Upravnom sudu Republike Hrvatske koji je presudama Us-225/2005-7 od 14. listopada 2009. i Us-226/2005-8 od 14. listopada 2009. poništio osporena rješenja, istovjetno obrazlažući, između ostalog, da je taj Sud u više presuda izrazio pravno shvaćanje da kada je rješenje doneseno bez potvrde tijela nadležnog za poslove prostornog uređenja propisane odredbom posebnog zakona, riječ je o ništavom rješenju.

Prema čl. 62. Zakona o upravnim sporovima koji se primjenjivao u vrijeme kada su se navedeni sporovi vodili, u ponovljenom postupku po presudi suda upravno tijelo vezano je pravnim shvaćanjem i primjedbama suda.

Prema čl. 43. Zakona o prostornom uređenju, akt o parcelaciji građevinskog zemljišta provodi se u katastru zemljišta sukladno posebnim propisima te po pribavljenoj potvrdi tijela nadležnog za prostorno uređenje o njegovoj usklađenosti s lokacijskom dozvolom odnosno detaljnim planom uređenja.

Stoga je sukladno citiranim odredbama prvostupanjsko tijelo pravilno proglasilo ništavim svoja rješenja od 26. lipnja 2001. i 11. rujna 2003. te zaključkom pozvalo tužiteljicu da povodom zahtjeva za provedbu parcelacijskih elaborata od 21. lipnja 2001. i 10. rujna 2003. dostavi parcelacijske elaborate ovjerene od nadležnog ureda za prostorno uređenje, a kako tužiteljica nije dostavila ovjerene elaborate, zahtjev joj je navedenim rješenjem od 1. veljače 2011. odbijen.

Prema mišljenju Suda, odredba čl. 43. Zakona o prostornom uređenju ne odnosi se samo na parcelaciju građevinskog zemljišta radi osnivanja građevinske čestice ili o utvrđivanju zemljišta nužnog za redovnu uporabu, već na svako cijepanje katastarskih čestica, pa tako i na diobu radi razvrgnuća suvlasničke zajednice. Isto tako, geodetskim elaboratom radi evidentiranja stvarnog stanja provodi se ispravak pogrešnog evidentiranja katastarskih čestica, u pravilu radi ispravka površine, oblika ili izgrađenosti, a ne cijepanje katastarskih čestica radi provedbe diobe suvlasništva ili usklađenja sa zemljišnoknjižnim stanjem.

Nadalje, Sud nije našao osnovanim tužbene navode da će odbijanjem provedbe parcelacijskog elaborata katastarsko stanje biti neusklađeno sa zemljišnoknjižnim, jer je postojeće zemljišnoknjižno stanje posljedica provedbe u katastarskom operatu koja je naknadno oglašena ništavom, stoga zemljišnoknjižno stanje treba uskladiti s katastarskim, a ne obrnuto.

Prvostupanjsko rješenje Sud je našao jasnim, dovoljno obrazloženim te utemeljenim na pravilnoj primjeni materijalnog prava, a zakonske odredbe, koje tužitelj smatra irelevantnima, navedene su radi jasnijeg obrazloženje rješenja i ne utječu na njegovu zakonitost, stoga su tužbeni navodi i u tom dijelu neosnovani.

Sud nije našao odlučnim za rješenje stvari tužbene navode da se suvlasnici k.č.br. 5847/900 nisu usprotivili gradnji i legalizaciji garaže na k.č.br. 5847/900, jer predmet ovoga spora nije slaganje suvlasnika s parcelacijom, nego zakonitost parcelacije s obzirom na prisilne propise.

Presuda od 31. siječnja 2014.

*Mateja Crnković**

* Mateja Crnković, asistentica na Katedri za upravno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta Zagrebu (assistant at the Chair of Administrative Law, Faculty of Law, University of Zagreb, e-mail: matejacrnkovic@ymail.com)

Upravni sud u Splitu

UDK 347.998.85(497.5 Split)(094.8)

DOSTAVA RJEŠENJA PUNOMOĆNIKU (ODVJETNIKU) STRANKE

Čl. 85/ 6. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09

Dostavom pismena osobi ovlaštenoj za zastupanje stranke ili opunomoćeniku za primanje pismena smatra se da je dostava izvršena samoj stranci. Dostava odvjetniku koji zastupa stranku može se obaviti i tako da se pismeno uruči zaposleniku odvjetničkog ureda.

Iz obrazloženja:

»Kako je uvidom u predmetnu dostavnicu kojom je izvršena osobna dostava 'spornog rješenja' Prvostupanjskog disciplinskog suda MUP-a od 3. prosinca 2012. kojim je odlučeno o disciplinskoj odgovornosti tužitelja razvidno da je ona uredno ispunjena te da na njoj nije naznačena nikakva napomena dostavljača, u smislu naprijed citirane odredbe čl. 85/ 3. ZUP-a, to je, po ocjeni ovog Suda, ona valjani dokaz o tome da je dana 7. prosinca 2012., kada je ta dostavnica i potpisana kao dokaz primitka pismena osobi kojoj se uručuje, izvršena uredna dostava predmetnog rješenja opunomoćeniku tužitelja odvjetniku u Splitu, sve u skladu s odredbom čl. 85/ 6. ZUP-a. Stoga ovaj Sud u cijelosti prihvaća pravni stav i obrazloženje rješenja tuženog tijela od 25. listopada 2013. kojim je odbijena žalba ovdje tužitelja, izjavljena protiv rješenja Prvostupanjskog disciplinskog suda MUP-a Split od 27. prosinca 2012., kojim je odbačena kao nepravodobna žalba žalitelja, ovdje tužitelja, podnesena protiv rješenja Prvostupanjskog disciplinskog suda MUP-a u Splitu 3. prosinca 2012., kojim rješenjem je tužitelju izrečena disciplinska kazna prestanka državne službe, kao valjana, argumentirana i na zakonu osnovana. Tužbeni navodi tužitelja da rješenje od 3. prosinca 2012. nikada nije osobno dostavljeno opunomoćeniku tu-